

Seascouts van weleer

Verleden week las ik in „De Zeewacht een artikel over de seascouts van Oostende die sinds enkele tijd werkzaam zijn onder de naam „Westhinder” als 2de eenheid van de FOS (Federatie van Open Scoutisme). Daardoor dacht ik terug aan onze seascouts van een halve eeuw terug.

Verskillende jaren ben ik lid geweest van de seascouts van België die toen als 2de eenheid de naam van „De Kustwacht” droeg. Deze eenheid werd in 1940, enkele maanden vòòr de oorlog gesticht.

Oorlogsslachtoffers

Daar de Duitsers, toen zij binnenvielen, weinig belangstelling hadden voor de padvinders, konden zij blijven bestaan. Doch spoedig kwam daar verandering in. Eerst kwam het uniformverbod en later het totaal verbod om te vergaderen. Zo zijn er heel wat scouts in het verzet terechtgekomen. Verschillende hebben het met hun leven bekocht. Ze werden naar concentratiekampen overgebracht. Drie van hen stierven aldus in Duitsland, nl. Roger Mechiels (onthoofd en gekremed), Charles Sorgeeloos en Roger Lauwereins. Anderen moesten onderduiken en enkelen werden als verplichte arbeiders naar Duitsland gedporteerd.

Ik denk nog dikwijls aan de verschillende lokalen die we in het begin van de oorlog hadden. Eerst was er een oud, leegstaand café op het Hazegras, dan een burgershuis in de Romestraat en de leiders konden ook voor een tijdje terecht in de conciërgerie van de COO in de Jules Peurquaetstraat.

„Boy-Scouts” en Sea-Scouts” in 1941 in het Bosje. Enkele maanden later begonnen de eerste wegvoeringen

Lokalenhistorie

Bij de bevrijding telden we hoeveel leden er nog waren. De Engelsen vroegen ons om dienst te doen op hun hoofdkwartier in het Lithoral Palace Hotel aan de Zeedijk. Een tiental scouts deden dit tot de scholen heropenden. In afwachting dat verschillende leiders terug zouden komen uit de concentratiekampen, bleven we niet bij de pakken zitten. Zo hadden wij een mooi lokaal gekregen in de Wellingtonstraat. Het was een houten gebouw van Majoor Fimmy en op 25 februari 1945 (het was toen nog volop oorlog) vierden we het 5-jarig bestaan van „De Kustwacht” met een revue die doorging in de zaal „Prins Boudewijn” in de Sint-Sebastiaanstraat en 's avonds had er een bal plaats met de medewerking van het orkest van het 35ste Pioneerscorps.

Het scoutisme bloeide, doch het seascoutstehuis in de Wellingtonstraat moest afgebroken worden en een nieuw lokaal werd toegewezen langs de vaart op de wijk Sas-Slijkens.

Wereldjamboree

De groep oud-scouts, die mekaar geregeld waren blijven ontmoeten, viel uit mekaar. De meesten moesten hun legerdienst vervullen, anderen studeerden verder of huwden, verhuisden en verloren contact. Sommigen ontmoet ik nu terug. Allen spreken ze nog over die bijzondere tijd die ze bij de seascouts doorbrachten. Persoonlijk heb ik nog de beste herinnering aan het jaar 1947 toen ik aan de Wereldjamboree deelnam samen met 30.000 scouts. Daar ontmoette ik zelfs een andere Oostendenaar, weliswaar geen seascout, maar iemand die bij de boyscouts aangesloten was. Het was de onderwijzer Willy Ceriez, die later schooldirecteur zou worden.

Veel herinneringen vind ik nog terug in het tijdschrift dat we in 1946 lieten drukken doch, dat als maandblad bij geldgebrek, na acht nummers moest ophouden te bestaan. De verzameling van „De Sea-Scouts” is zelfs aanwezig in de Oostendse stadsbibliotheek.